

отъ пиеси изъ историческото или близко минало на българския народъ — изъ борбитъ за национална свобода, изъ възстанишкитъ движения и т. н. Такива сж били: *Цеко* или *Освобождението на България*, *Ст. Караджата*, *Иванко*, *Райна Княгиня*, *Руска* и др. Тия пиеси сж отговаряли напълно на вкуса и желанието на гражданитъ, защото онова патриотическо чувство, което е тлѣяло въ душата на народа прѣди освобождението, намира сега най-благоприятни условия да се изрази съ най-голъма сила и устрѣмъ. Особено голѣмъ интересъ къмъ тия прѣдставления проявява сливенското опълченско дружество. То откупва три отъ тѣхъ (*Иванко*, *Цеко* или *освобождението на България* и *Ст. Караджата*) за 15 турски лири. Нѣщо повече. Негови членове опълченци взематъ участие като безгласни въ тия прѣдставления, въ които имало сражения и гърмежи. Така е станало съ прѣдставлението на *Ст. Караджата*, на което това дружество поканва и старата майка на Х. Димитра, като ѝ отрежда едно отъ първитъ мѣста до сцената. Ст. М. Поповъ, който изпълнявалъ ролята на Х. Димитъръ, се гримиралъ така, че напълно да наподобява Х. Димитра и за по-голъмъ ефектъ вмъкналъ въ пиесата единъ моментъ, въ който Ст. Караджата, намирайки се въ тъмницата, слѣдъ краткъ монологъ заспива и на сънъ му се явява сѣнката на Х. Димитра въ бѣло намѣтало съ рани отъ куршуми, която му прѣдсказва смъртта. Въ разгара на сражението Х. Димитъръ пада убитъ на сцената. Въ падането си, безъ да се сѣти, че Х. Димитровата майка се намира срѣщу него, Ст. М. Поповъ извиква съ отчаянъ гласъ: „О, майко, отидохъ!“ Тия двѣ думи направятъ голѣмъ ефектъ на публиката, но раздробватъ сърцето на Х. Димитровата майка. Нѣкои близкостоящи до нея, като виждатъ, че ще падне въ несвѣсть, зиматъ